

- На кого ли ще ги дадат? А тук разправят, че в Котел дошло писмо от д-р Берон, оня гдето написа Рибния буквар. Дирел човек да обходи всички наши села и градове и да му извести къде искат да им се отвори училище, гдето да учат на български, както в Котел.

- И както в Габрово... - се намеси един сливенски абаджия, който даваше ухо на разговора между двете момчета. Но като видя, че на портата се яви даскал Димитраки и отиде да поздрави гостите, всички промениха разговора, за да не почнат неприятен спор пред известния елинист.

Момчетата се отделиха под асмата, докато домакините принасяха на трапезата, сложена в ширния чардак, разни гощавки. Гостите се бяха настанили в роднински къщи и приятелите им ходеха да ги обхождат.

- Мъчен ли е руският език? - все така настойчиво задаваше въпросите си Добри. - Има ли в Одеса училище? Какво учат в него?

Миндов погледна учудено своя сродник. Дали той не смяташе да ходи на учение в Русия? С ума си ли беше малкият?

- Руският е славянски език... Прилича на нашия. Разправят, че в Одеса имало много българи, богати, известни... Априлов, Тошков, Палаузов... Помагали на нашенци, когато им поискат закрила... Много неща учили там в Лицея. Имало и Семинария. В нея предавали история, граматика, аритметика, география, държали сметна дори на звездите...

Тия думи поразиха най-много Добри Чинтула.

И в него изникна непоколебимо решение.

Той щеше да отиде в Одеса да учи. Как? Не знаеше. Но това трябваше да стане.

-----